

Чарлсъ Робертсъ.

При отдушника на тюленитѣ

1. Мечката и тюленитѣ

Забравенъ свѣтъ изглеждаше тази самотна ледна пустиня, изложена на студени вѣтрове. Редъ малки хълмове и могилки очертаватъ нейния хоризонтъ при блещукането на звездитѣ.

Тукъ-тамъ, въ по-низкитѣ мѣста на тази гола неприветлива ширь, се открива морето, задъ него пакъ се показва сушата; но и надъ море и надъ суша лежи еднообразенъ леденъ покривъ и прѣспи отъ замръзналъ снѣгъ. Вѣтрътъ, който нѣколко седмици наредъ духаше безъ спиръ, престана ненадейно. И въпрѣки настаналата тишина, ужасниятъ студъ не омекна.

Отлѣво, тамъ гдето смѣтно се виждатъ малки хълмове, неочаквано се чу рѣзъкъ звукъ и пакъ замръ въ далечината, — пропука се ледътъ, надебелѣлъ отъ ужасния мразъ. Чу се глухъ тън-тежъ и нѣкакво чудно скърцане. И следъ това пакъ настана мъртва тишина.

Край хълмоветѣ, между дълги редици наградени ледове, се движи бавно и тромаво една бѣла маса, 2—3 метра дълга и 1½ м. висока. Ако